

HONVÉD.

Megjelenik e' lap vasárnapot kivéve minden este, félíven. Tartalmát teszik a' főhadivezérség hivatalos közleményei, irányczikkek, bel- és külföldi hírek.
Hirdetmények a' szokott díjért vétetnek fel.

HIVATALOS ROVAT.

— Bem tábornok és erdélyi seregeink fővezére következő jelentést küldte a' honvédelmi bizottmányoknak:

„Besztercze, januar 2-kán 1849. Megindulván Kolozsvárról december 31-kén reggel, oly gyorsan és erősen haladtunk, hogy az utunkban talált akadályokon diadalmaskodva, már jan. 2-ik napján Beszterczét és Naszódot is elfoglaltuk.!

A' megrémült ellenség fut a' merrelát; Urbán, kinek sikerült a' kolozsvári eset után kezeink közül megmenekülni, Beszterczére szaladt, hogy ott tekintélyes katonai erőt rendezve ellenünkbe álljon: de reményei meghiusultak, mert nem hagytunk neki időt, minek következése lön, hogy midőn közelgésünkre párthiveit oszló félben látta, maga is futni indult, és rendes csapatjaival Bukovina felé nyomult, azonban holnap reggel magam is utána fogok indulni, ha személyesen megtalálna is szökni: de reményem, hogy minden fegyverei és seregeinek nagyobb része is kezembe kerülendnek. Ezt joggal reménylhetem, mert a' bukovinai szélek felé már ma reggel is gyalogságot, lovasságot és tüzérséget küldöttem; úgyhogy ezen Colonne a' dornai határszélhez — ha rendeleteim pontosan teljesítették, holnap januar 3-dikán érkezend, 's nem hiszem, hogy Urbán előtte érjen oda.

Az utóbbi három napok alatt tett nyereeményeket meghatározottan előszámlálni még nem tudom; azonban minden oldalról szedjük a' fegyvereket és foglyokat.

Besztercze lakói városukat nagy részint oda hagyák; kik benn maradtak, fehér lobogókkal jöttek előnkbe; lelkük rossz színezetét azonban a' jó kép alatt is észrevehetni; mind az oláhok, mind a' szászok átkozzák Urbánt, hogy őket tévutra vezeté, megcsalá, aztán elhagyja.

Seregem naprólnapra derekabb, vitézebb, ki-

ket magammal nem vihetek, a' harczvágy békétlenségével maradnak hátra, ezért is számolhatok én a' sikerre minden nap több-több joggal.“

Eddig a' tábornok.

A' kormány nem teheti, hogy Bem tábornok fővezér urnak a' haza nevében ujlag is legforróbb köszönetet ne mondjon.

A' tábornok ur megmutatá, hogy a' magyar vitézség erélyes vezénylet és intézkedések mellett mily csodákat mivelhet.

Az elveszett Erdély legnagyobb része, pár rabló fészket kivéve — melyeknek azonban órája nem sokára ütni fog — alig 14 nap alatt vissza van foglalva.

Igen, mert Bem tábornok számítólág halad előre, és tudja használni egy megnyert csatának következményeit, az ellenség zavarodását, megfélemlését, 's mint a' villám terem mindenütt nyomukban, rajtok ütve, midőn nem is várnák.

Igy, így derék vezér! a' haza jutalma és az utókor áldása fogja babérjaival győzedelmeidet követni.

Bem tábornok dec. 20-dikán azt írta, hogy dec. 25-én Kolozsvárt leszen — és ott volt. Dec. 30-dikán azt írta, hogy januar. 2-kán Beszterczét elfoglalandja — és elfoglala. Minden hadi terve, minden kiszámítása órákra teljesedett.

A' nemzet áldása legyen vele.

A' magyart előre kell vinni, akkor győz. Ezt mutatja minden tapasztalás. A' kormány utasítani fogja a' hadvezéreket, hogy e' tapasztalás újmutatását kövessék.

És a' Tisza lelkes magyar népe tömegestől segitendi a' vitéz támadó hadseregeket. — És a' haza mentve leszen.

Előre, vitézek! e' szó „előre“ legyen jel-szavunk.

Kelt Debreczenben, jan. 7. 1849.

a' honvédelmi bizottmány elnöke
Kossuth Lajos, m. k.

Az országgyűlés sem magát sem az ország kormányát ki nem tehetvén annak, hogy a' főváros közelében történendő csatának ne talán szerencsétlen kimenetele a' lakosságot alaptalan rémülésbe ejtven, a' kormányt is legerélyesebb intézkedésében és működésében gátolja — székhelyét f. hó és év elsején Debreczenbe tette át.

Tanusította ez által, hogy nem Budapestet tekintí egyedül a' magyar hazának, hanem minden talpalatnyi földet hol magyar él.

Tanusította, hogy ha az isteni gondviselés úgy akarja, hogy a' fővárost szálja meg az ellenség dúló csordája — a' hazát még elveszettnek nem hiszi, hanem szent földjének minden léptét utolsó hantjáig védeni — mi eddig elveszett újított erővel visszavenni — vagy ha Isten úgy akarja sirján veszni — eltökélt komoly szándoka.

Tanusította végre épen e' rögtöni átköltözése által, hogy hazánk megmentését biztosan reméli, mert csak így érthette el, hogy a' netalán bekövetkezendő vész perczében szabadon tanácskozhatván, megmentette a' hazánk törvényes kormányát, megmentette ezt a' fejtelenség iszonyatos következményeitől. —

A' törvényes kormány tehát a' fővárosból elköltözvén, engem rendelt budapesti képviselőjének.

Midőn önöket ezekről értesitem 's a' netalán aggodó hazafiai keblek megnyugtatóra hivatalosan tudositom: miszerint dacára a' félelmet gerjesztő híreknek, a' főváros nyugott, az ellenség vitéz sergünk által a' fővárosi közeliítésében mindeddig akadályoztatik 's hogy van még anynyi erőnk, hogy visszaverhetjük az ellenséget — felszólítom tehát önöket, hogy a' mennyiben vélem értekezni kívánnának, jelenleg itten Pesten tartózkodom.

Pest, januar 3-dikán 1849.

Csányi László,
főkormány biztos.

Országgyűlés.

Vegyes gyűlés, jan. 9. Kezdeté d. e. 10 órakor.

A' választott elnökök közül egy sem levén jelen, a' kor-elnök szólított fel az elnöki hivatalt viselni, 's így Palóczy foglalta el az elnöki széket.

Kubinyi: az ülést comitévé kívánta átalakítani, hogy két tárgyról tanácsozzék: u. m. először az elnök választásáról, és másodszor: azon deputatio eljárásáról, mely a' haza körülményei békes kiegyenlítése végett volt kiküldve.

Kossuth: nem akar comitét. Ő e' tárgyat nem látja oly természetűeknek, hogy miattok az ülés titkos üléssé alakuljon. Mi a' békéltető küldöttséget illeti, arról nincs tudósításunk: hol

van? mit mivel? miszerint járt el küldetésében? és mikor fog visszajönni? Erről tehát tanácskozni sem lehet. Ha talán valaha visszajön és úgy nyilatkozand, hogy eljárása eredményét zárt ülés előtt kívánja előadni: akkor lesz helye a' comiténak, de most nem látja által, miért kelljen ez iránt a' háznak comitévé alakulnia. A' mi az elnökséget illeti: ő erre nézve sem látja szükségét a' comitének, ez is tárgyalathatik nyílt gyűlésben: azért, véleménye szerint csak a' nyílt gyűlés mellett kellene maradni, 's az elnökség iránt tüstént rendelkezni.

Elnök: aztán felszólítja a' házat: akarja-e elfogadni a' kormányelnök véleményét. Mire igenel levén a' válasz, az elnökség iránti rendelkezés tüzetett ki napirendre.

Zaborszky jegyző felolvasta Pázmándy lemondását.

Bezeredy: az elnök lemondása indokát nem akarván vizsgálni, a' lemondást egyszerűen elfogadja. A' mi az elnökség iránti rendelkezést illeti itt két eset lehet: vagy új elnököt választani, vagy a' ház határozatából a' két távol levő alelnöknek meghagyni, hogy a' lehető legrövidebb idő alatt, Debreczenben, mint a' hongyülés jelenlegi helyén, megjelenjenek, addig pedig az elnökséget a' korelnök vigye. Ugyanezen értelemben nyilatkoztak Bónizs S. és Madarász L. képviselők. Ezen értelemben mondta ki a' határozatot a' korelnök.

Kossuth L. kormányelnök szószékre lépven, seregeink hadi munkálatairól tett jelentést. — A' felső táborról elmondá, hogy az kivonult Pestről jan. 5-én. A' kivonulás csata nélkül történt. Ezen csata nélküli kivonulásnak oka az: mert a' sereg egy bizonytalan kimenetelű ütközet által nem akarta a' fővárost az ellenség vad dúlásának zsákmányul vetni, mint az Bécsnél történt. Ezen előre való gondoskodásért a' főváros csak méltányos elismeréssel tartozik. Egyébiránt megemlité kormányelnök ur, hogy a' felső tábor épen megmaradt. Haditanács tartatott, melyben részt vettek, Görgey, Répássy, Vetter és Lázár tábornok urak. A' tervek, mely szerint a' hadi munkálatok továbbra történendők, tudva vannak a' kormány előtt, de azok még most nyilvánosság elébe nem adathatnak. Csupán annyit jegyzett meg a' kormányelnök, hogy felső táborunk állása nem veszélyes, és hogy a' hadi munkálatok ezután offensiv alakban fognak folytatatni.

Erdélyből Bem tábornok jelentése a' legörvendetesebb. Ezen jelentés lapunk hivatalos rovatában olvasható. A' derék tábornok jelenti, hogy azon 8000-nyi sereg, melyet bátorságában lehangolva, erejében megtörve vett által, most harczszomjas, bátor és elszánt. Nincs szüksége a' derék tábornoknak semmire, sem ruhára, sem ele-

ségre, sem pénzre, sem segítségre. Ereje naponként nevekedik. Seregeinek száma már megközelelti a 20 ezret, 's naponként nevekedik.

Miskolczról Mészáros hadügyminister urtól nem kaptunk ily örvendetes tudósítást. Ő Kassánál egy csatát elvesztett, de azért serege meg van, és most két legvitézebb és legjobb érzelmű zászlóaljat kapand segítségül. Erről már a kormány megtette a szükséges rendeletet.

Ezután a pénzügyre tért át a kormányelnök, és két dolgot említett fel. Először felhatalmazást kért arra, hogy a kormány 30 és 15 pökö kincstári utalványokat bocsáthasson ki. A felhatalmazás megadatott. Másodszor, a ház helyeslését kérte a kormány azon eljárására, hogy apróbb ezüstpénzeket magyar körirással veretett. A kormány ezen eljárása helyeseltetett.

Ez alkalommal megemlítette a kormányelnök: miként ne csudálkozzunk azon körülményen, hogy az ércpénz, ezüst és arany a forgalomból eltűnt. Ez így szokott történni a háborus időben mindennütt. E' természetes; mert a megijedt ember örömet tesz fére néhány forintot a szükség idejére, ő is ugyanazt tenné talán, ha pénze volna, de neki nincs mit félre tennie.

Ezután kormányelnök ur, a tiszai népet a ház nevében a szükség idejére népfelkelésre kérte felszólíttatni.

Végül a Debreczeni nép vendégszereteteért köszönetét nyilvánítá, és a honvédelmi bizottmány nevében kimondá, hogy ő és kormánytársai nem fogják e' hazát elhagyni 's hivatalukról lemondani mindaddig, míg a haza mentve leend, de egyszer mind ő is megkívánják a néptől, hogy enmagához hű legyen, 's ha kell, tömegestől keljen fel a haza ellenségei ellen.

A kormányelnöknek ezen előadása nyomán, a Tisza népeihez egy manifestum készítésére három tag neveztetett ki: Palóczy, Kemény és Asztalos.

A 30 és 15 kros kincstári utalványok kiadása elhatározottat. (Alf. H.)

— Debreczen január 9. 1849. Reggeli 10 órakor a „szabadság-téren“ élénk vidor néptömeg hullámzik; természetes, harcra született férfiak, Debreczen városának 's a tiszavidékének heti vásárra begyült magyar népe; a férfiak között, mint gyöngye virágok a puszták fűvében, szép lányok 's csinos nők tűnek fel; az egész tömegnek helyzete valami nagyszerű ünnepet gyaníttat. A város házával szembe a Szilágyi ház erkelye vörös szőnyeggel van bevonva. Minden arc az erkely felé fordul, minden szem a vörös szőnyegen csügg. És kilép az erkelyre Kossuth Lajos, a nép üdvözítője. — Éljen! éljen! éljen! több ezrek ajkán csendül meg a nép szívének kívánata.

Kossuth csöndet kér és szól. Szavai a szabadság 's az örök igazság lángbeszéde; elmondja a népnek miként törekszik a gaz ellen kiirtani a magyar nemzetet a földszinéről; elmondja, miként uszította a német kormány ellenünk a ráczot, oláhot, horvátot; miként gyilkoltatja a csecsemő gyermeket, az ártatlan nőt; mint raboltatja, égeti, pusztítatja helységeinket, 's ezek fölött hadsereggel támadta meg az országot, csak azért, hogy szolgáltság igájába gördítse a magyar nép szabadságát, csak azért, hogy a magyar nemzet fiait kihurczoltassa az országból 's idegen népek elnyomására használhassa föl. Csak azért, hogy kiszákmányolja a népet vagyónából 's fizesse vele a roppant adósságot, mely anynyira megy, hogy egy ember hatszáz év alatt éjjel nappal mindig számítva nem győzné kioldvasni, azt az adósságot szeretné a gaz ellenség a magyar nemzet véres veritéken gyűjtött igaz keresményéből fizetni: holott ez ország javára azon nagy mennyiségű pénzből egyetlen fillér nem fordított, a nemzet fiait a katonaságból koldus bottal tértek haza, az alföld termékeny vidékei a közlekedés nehézsége, a rossz utak miatt, gyakran szükséget szenvednek — 's adott-é a bécsi kormány egyetlen fillért a magyarhoni utak készítésére? soha. A magyar nemzet mégis a legnagyobb hűséggel viseltetett az uralkodó házhoz, 's vagyonával és életével védelmezte 's tartotta meg a trónt; 's most azzal hálálják meg, hogy a magyar nemzetet a népek sorából kiirtani 's Magyarországot német szolgatartományyá akarják tenni. De vitéz hadseregünk, 's a tisza vidéknek törzsgyökeres magyar népe, mely mindig első kelt föl vész idején a szabadság védelmére; 's mely győzött mindig. . . . e' nép nem fogja türni, hogy a zsarnokság zsoldos serege, a tiszavidékének szent földét lábaival megfertőztesse; e' nép nem fogja türni, hogy dicső őseinek hamvai fölött a nemzet szabadságát rablócsordák gyilkolják el, e' nép a mit ősei megszerzetek 's ezred éven át megtartottak, megtudja védeni az országot, 's épen fogja hátra hagyni unokáinak. Éa bizom a népben 's nem hagyom el a nép ügyét, a szabadság ügyét soha; sőt ha kell életemet is örömet leteszem érte: de a nép is legyen készen, gyámolítsa a hadi sereget; 's legyen hű enmagához: — akkor magyarhon szabadságát semmi erőszak nem fogja elrabolni. — Megoltalmazzuk! megmentjük mi a szabadságot! fölkelünk, rohanunk az ellenségre mindnyájan, mindnyájan! — megsemmisítjük a czudarokat, — kiáltott a nép — a lelkesedés öröm hangján.

Kossuth üdvözlé a népet mint testvéreit, 's föl hívá, hogy vinnék haza rokonaikhoz, ösmerőikhez testvéri üdvözlését, 's távozott.

A nép az áldázkodás és az átok szavaiban

oszlott szét; áldá Kossuthot, átkozta az ellenséget.

E' napnál nagyobb! ünnepe nem volt Debreczennek. (Alf. H.)

Nem hivatalos rész.

Szózat. Magyarhon népe, légy forradalmi nép, légy szörny, iszony, egy örült oriás, kinek lázas düh ingerli vadul reszkető izmait; kinek a' bosszu szelleme villámlik idegeiben, 's véres hajfürtjeit a' halál sötét vibara szilálja szerte. Keserűség emésze fel lelked drága kincseit, 's csak egy kép égjen agyadban, szétmarczongolt hazád irtóztos képe; éles kard legyen elsötétült világod véres napja, ennek villogó fénye felé hajoljon epedve szived minden reménye; ez legyen bibliád, 's az éléről csorgó vér zsoltári éneked; kínzások legvadabb nemeivel meggyilkolt testvéreid kétségbeejtő hörgése riaszson fel vétkes nyugvásodból; unokáid rettegett átka fojtogassa szivedet, 's az öldöklés gondolatja bonyolítsa bé lelkedet, hogy perczig se lehessen az szabad.

Hallatlan béketűrésedből ki nem fogyva — hány-szor nem nyújtád békére jobbodat, a' kiirtás istentelen szándékával ellened lázzadt népfajoknak — ők öldökléssel feleltek; példátlan kegyelettel hány-szor nem járulál szent esküjét — pokolra szált eldödei példájára — hogy a' királyi fényes pályafutás kerékvágásából ki ne térjen — megszegett királyod elébe; ez elrugott magától 's ebeit uszítja read. — Ily végetlen kínzás elapasztá türelmed forrásait, 's kivontad őseid kardját, hogy letipord a' lázzadókat, hogy büszke nemzeti léted méltósága előtt meghajolni kényszerítéd koronás uradat. 'S mi történik? mig véres harczaid vívod 's vívandóknak nézel — szilaj haragodban — bus bátran elébe; a' lázzadók nem esnek kétségbe győzedelmes lépteid előtt, nem borulnak alázattal dicsőséged nyomában, hanem rabolnak, öldösnek, földönfutókká teszik a' védtelen honfiakat, városaikat elhamvasztják, mert gyávaságig törpül engedelkenységed erőt önt a' gaz fajba, mely már is fennen hirdeti: hogy te félelemből kényszerítve

játszod a' nagylelkűt. 'S miért ne hinné ezt, midőn hazád földi javakkal legdúsabban megáldott része gyász rom, hol nincs család, mely véreit ne keseregné, 's mégis áldozataid szörnyü gunyára — legnagyobb árulói élnek; midőn csatáid közt nem nézhetsz azon megnyugvással halálad elébe, hogy bosszulva leendnek a' sír néma lakói; mert keservesen kell tapasztalnod, hogy nincs forradalmi áldozat, hanem a' béke napjaiban divatos cselszövő törvényesség dicsőségére tartatnak fel hazád gyilkosai. — Magyarhon népe, légy forradalmi nép. Ezek száz ezrek nem szám, hol egy függetlenségiért küzdő kinzott nemzet követel elégtételt gyaláztatásáért, szenvedéseiert. — Nem vagy te zsoldos hogy céltalan, vakon engedelmeskedve — öntsd ki nemes véredet, a' csatákat vivott apáktól büszkeségül öröklött szent hagyományt; mint öntudatra jutott nép önkéntesen léptél sikra, számot vetve magaddal. Kezedben a' fegyver, ha hát mentve akarsz lenni, te légy a' bosszu, az ítélet és végrehajtás. Ne hallgass azokra, kik nagylelkűségről fecsegnek, vagy fojtsd torkon őket, mert ezek gyávák, vagy árulók. A' düh mindenütt düh, civilizált düht csak pamlagokon dözsölő latrak képzelhetnek. — Nézd a' dicső francia nemzet áffrikai harczait, Anglia minden csatáját, 's nem fogsz késhetni. Légy hive népszabadságod vezérének, kinek szelleme biztatólag lebegett vérfürdőd felett; kinek mélyen zúgó szózata: „a' ki téged kövel, te azt menykövel“ mint forradalmi evangéliom harsogta át árva hazádat; kit jövőd feletti végetlen édes aggodalom szentelt halhatatlan népemberré — ó ne áruld el e' férfiat, kárhuzatos türelmeddel örökre meggyalázva ez által magadat; sodord harczaid örvényébe a' Judásokat 's emészd fel, különben veszned kell, mint gyáva lenyüggött rab. — Istened az irgalom istene, elfordítja tölled arcját, 's mint forró nyári nap heve a' rét fűszálait, emésztendi fel a' kár-örvendő pokol tüze hazátok ezreit és milliőit. — Ha nagy és dicső akarsz lenni Magyarhon népe, légy forradalmi nép.

Baricz.

GYORSUTAZÁSIJELENTÉS.

BIÁSINI gyors-utazási intézete ezennel tudatja a' t. cz. utazókkal, hogy **KOLOZSVAR** és **PEST** között a' gyors szekerei **VASÁRNAP 7-dik Januáriustól 1849** elkezdve minden **VASÁRNAP** és **CSÖTÖRTÖKÖN** reggeli 4 orakor indulnak **KOLOZSVÁRRÓL PESTRE** és **PESTRŐL KOLOZSVÁRRA**. (3-6)

Utások, Podgyászok és Pakéták gyors szállításra felvétetnek.

Egy személy ára **KOLOZSVÁRRÓL SZOLNOKRA** vagy **SZOLNOKRÓL KOLOZSVÁRRA 17 f. 20 kr.** pengőben. Kolozsvárt 1. Január. 1849.

Szerkesztői és saját bettivel nyomatja **Ocsvai Ferencz.**